

μὴν τῶν περιστάσεων τούτων, δύναμαι νὰ σὲ διαβεβαιώσω ὅτι ἂν σκεφθῇς νὰ γίνῃς πολιτικός. Ἐπειδὴ δὲ πρέπει νὰ ἀνέλθῃς τὴν κλίμακα βαθμίδων πρὸς βαθμίδα, πρὶν γίνῃς πολιτικός, πρέπει νὰ γίνῃς κομματάρχης. Ἀμα σοῦ ἐπέλθῃ ἡ ἰδέα αὕτη, συγκαλεῖς τοὺς συγγενεῖς σου, ἂν ἔχῃς, ἢ ἄλλως γίνεσαι κέντρον μερικῶν τῆς γούρκας καὶ τοῦ παλοεκιῶ, καὶ ἡμέσως ἢ ἐμμέσως—κατὰ τὸν καιρὸν ποῦ φουᾶ—δηλώνεις τὴν θέλησίν σου. Ἀμα γίνῃ τοῦτο, εἰς τὰς πρώτας ἐκλογὰς μένεις ὡς ἀπαθὴς θεατῆς. Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ὁ Α. καὶ ὁ Β. καὶ ὁ Ψ. καὶ ὁ Ω. θὰ ἔλθουν νὰ σοῦ ζητήσουν τὴν συνδρομὴν σου, διότι θὰ ἴδουν ὅτι ὀπισθενεῖς σου ἔχεις οὐράν. Ἀρχίζει τότε ὁ πλειστηριασμὸς, πλειοδοτικὴ δημοπρασία, καὶ κατακυροῦσαι εἰς τὸν τελευταῖον πλειοδότην προσωρινῶς. Ἄν δὲ ὁ τρόπος οὗτος δὲν σοῦ ἀρέσκει, τότε ἀπὸ μιᾶς ἀρχῆς προσκολλᾶσαι εἰς ἓνα πολιτικόν μὲ πλήρεις ἀποδοχὰς, ἐννοεῖται. Εἰς τὴν μίαν ἢ τὴν ἄλλην περίστασιν προσπαθεῖς νὰ αὐξάνῃς τὸ κάμμα σου, ὅπερ κατορθώνεις προσφέρων μικρὰς ὑπηρεσίας εἰς τὸν ζητοῦντα, ὑπερασπιζόμενος τοὺς φίλους σου παντοῦ καὶ πάντοτε, διότι παντοῦ καὶ πάντοτε θὰ ἔχουν, πρέπει νὰ ἔχουν δίκαιον ἢ τοῦλάχιστον νὰ δικαιοῦνται ὡς νὰ εἶχον δίκαιον, παρέχων αὐτοῖς τινὰς μικρὰς ὠφελείας, ὡς θέσιν ἀγροφύλακος, κλητῆρος, ἀπαριθμητοῦ τῶν χοίρων ἢ τι τοιοῦτον, ἅτινα εἶναι εὐκόλως νὰ ἐπιτύχῃς, διότι εἰς τὰς μετὰ τοῦ ἀρχηγοῦ σου συμφωνίας δὲν ἐφρόντισες μόνον διὰ τὸν ἑαυτὸν σου, ἀλλὰ καὶ διὰ τοὺς ἰδικούς σου, οἵτινες ἄλλως εἶναι καὶ τοῦ ἀρχηγοῦ, κάμων κοιμωπαριές, ἐκτὸς τῆς ἐκλογικῆς περιφερείας πάντοτε, καὶ τέλος διὰ μέσων, ἅτινα αἱ περιστάσεις θὰ σοὶ προσφέρουν. Ἀμα δὲ κατορθώσης νὰ βάλλῃς τὸ νερὸ στὰ βλάκια, ἄφες το νὰ τρέχῃ, διότι ὁ Ρωμῆος ἔχει πολλὰς δουλιὰς νὰ κατορθώσῃ, ἅμα δὲ ἴδῃ ὅτι σὺ κατορθώνεις νὰ κάμῃς τῆς δουλιᾶς σου καὶ τῶν φίλων σου, θὰ ἔλθῃ μόνος του νὰ ταχθῇ ὑπὸ τὴν αἰγίδα τῆς ἰσχύος σου, ἐπειδὴ δὲ εἶναι φύσει εὐγνώμων, ἅμα ἅπαξ τὸν

εὐεργετήτης, εἶναι ἰδικός σου διὰ πάντα. . . συνήθως. Ἐν τῷ μεταξύ ἐννοεῖται ὅτι δὲν θὰ λείψῃς τοῦ νὰ ἀπειλῇς ἐνίοτε τὸν ἀρχηγόν σου διὰ τῆς ἀποσικιρτήσεως, ἐνίοτε θὰ ἐκτελῇς τὴν ἀπειλήν σου, ὅταν σοὶ τὸ ὑπαγορεύῃ τὸ συμφέρον, ἔστιν ὅτε θὰ συμβουλευέσῃς τινὰς τῶν φίλων σου νὰ προσποιῶνται ὅτι δὲν σὲ ἀκολουθοῦν ὑπὸ τοιοῦτον ἀρχηγόν, ὅστις δὲν ἐκτιμᾷ δεόντως τοὺς φίλους σου, ἄλλοτε πάλιν θὰ προσποιῶνται ὅτι θυμὴν περὶ τὰς ἐνεργείας σου, διὰ νὰ ἀναγκασθοῦν νὰ σοῦ ἐξεγείρουν τὸν ζῆλον διὰ τινος . . . διεγερτικοῦ καὶ ἐν γένει δὲν θὰ λείψῃς νὰ μεταχειρισθῇς; ὅλα ἐκεῖνα τὰ μέσα, δι' ὧν ἐννοεῖς ὅτι θὰ αὐξήσῃ ἡ δύναμίς σου καὶ θὰ γίνῃς ἀναγκαιότερος εἰς τὸν ἀρχηγόν σου. Ἀμα τέλος αἰσθανθῇς σεαυτὸν ἀρκετὰ ἰσχυρόν, τότε δὲν εἶναι διόλου δύσκολον νὰ κατορθώσῃς νὰ ἐκτεθῇς καὶ σὺ δι' ἴδιον λογαριασμὸν ἢ ὑπὸ τὴν προστασίαν τοῦ ἀρχηγοῦ σου ἢ ἐν συνδυασμῷ μετ' ἐτέρου, ὅστις καὶ τὰς ψήφους σου θέλων καὶ τὴν πρώην ἀρχηγόν σου θέλων νὰ ἀδυνατίσῃ, προθύμως σὲ προσλαμβάνει ὡς σύμμαχον. Εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο ἀφιχθέντων τῶν πραγμάτων, δὲν μένει ἢ εἰς τὴν καπατσίτᾳ σου νὰ βαδίσῃς εἰς τὴν ἐδὸν τῆς δόξης, τὴν εἰς τὸ Κεντρικὸν Ταμεῖον ἄγουςαν.

Ἄγούρευτος.

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ ΑΚΟΥΣΜΑΤΑ

Οἱ παρעυρεθέντες τὴν ἐσπέραν τῆς παρελθ. Παρασκευῆς ἐν τῷ «Παρνασσῷ» ἀπῆλθον περὶ ῥυττοὶ μὲν ὑπὸ ἰδρώτος, ἔνεκα τοῦ ἐπικρατοῦντος ἐν τῇ αἰθούσῃ καύσωνος, ἀλλὰ κατεχόμενοι ὑπὸ τῶν ζωηροτέρων ἐντυπώσεων, ὑπὸ τὴν πρόσφατον ἀ-

— Μία φρικτὴ νύκτα, ζέστη πνιγνῆ. . . αἱ ἀστραπαὶ διασχίζουσιν τὸν οὐρανόν, βρονταὶ ἀκούονται, λάμψεις τρομεραί. Τὸ παράθυρον τοῦ θαλάμου τῆς Ἰωάννας εἶνε ἀνοικτὸν ὀπισθεν τοῦ δικτυωτοῦ. Τὸ δὲ φῶς σβυσμένον ἐνῶ αὕτη κοιμᾶται.

Ἐνας ἄνθρωπος κρυμμένος μέσα σ' τὸν κῆπον βάζει μιὰ σκάλα ἐπάνω σ' τὸν τοῖχον ἀναβαίνει καὶ μπαίνει εἰς τὸ δωμάτιον. Ὁ σκύλος θέλει νὰ ὑπερασπίσῃ τὴν δεσποινίδα του, ἀλλ' ὁ ἄνθρωπος τὸν πνίγει. Ἡ Ἰωάννα σηκώνεται, βγάζει διαπεραστικὰς κραυγὰς, φωνάζει βοήθειαν. Τρίτον πρόσωπον μπαίνει εἰς τὸ δωμάτιον, ὁ Λυκογιάννης. ὁ σωτήρ τῆς! Δὲν ἦτο οὕτος μακριὰ, περιεφέρετο περίξ τῆς οἰκίας! εἶχεν ἀκούσει τὰς κραυγὰς τῆς μνηστῆς τοῦ φίλου του. Ὁ ἄλλος, ὁ . . . ἄνδρος, φοβηθεὶς, φεύγει ἀπὸ κεῖ ποῦ μπῆκεν. Ἐδοῦ, κ. Γρανδὲν, ἡ σκηνή, ἰδοὺ τὸ δράμα!

— Καὶ εἶνε τοῦτο ἀληθές; ἀνέκραξεν ὁ νεανίας ζαλισμένος.

— Κύριε Γρανδὲν, ἀπῆντησεν ἡ Ἐρριέττη ἄξιοπρεπῶς, δὲν ἤλθα ἐδῶ νὰ σᾶς εἰπῶ ψεύματα.

— "Ω! Ἰωάννα, Ἰωάννα, δυστυχῆς Ἰωάννα μου! εἶπεν ὁ Ἰάκωβος διὰ φωνῆς θλιβεραῶς, τοὺς ὀφθαλμοὺς ἔχων προσηλωμένους εἰς τὴν οὐρανόν.

Ἰκανῶς μακρὰ σιωπὴ ἐπεκράτησεν.

Ὁ Ἰάκωβος ἀναλαβὼν τὸν λόγον.

— Δεσποινίς, μοὶ ἐπιτρέπετε νὰ σᾶς ἀπευθύνω μίαν ἐρώτησιν; ἠρώτησε.

— Βεβαίως, κύριε.

— Αἱ ἀποκαλύψεις αὐταί, πῶς περιῆλθον εἰς γνῶσιν σας;

— Αὐτὸς ὁ Λυκογιάννης μοῦ τὰ ἐπληροφόρησεν ὅλα.

— Ὁ Λυκογιάννης, δεσποινίς, ὁ Λυκογιάννης, ὅστις δὲν μιλεῖ;

— Διὰ χειρονομιῶν, διὰ τοῦ ἐκφραστικοῦ βλέμματός του, διὰ τῶν λέξεων Ἰωάννα, Λυκογιάννης, τὰ ὅποια πολυλάκις ἐπανέλαβε, μοὶ εἶπε τὰ πάντα παραστήσας τὴν φρικτὴν σκηνὴν τοῦ δωματίου, δείξας τὴν ἀπελπισίαν τῆς Ἰωάννης, πῶς εἶχε παλαίσει ματαίως κατὰ τοῦ ρεύματος τοῦ ποταμοῦ, διὰ νὰ τὴν σώτῃ τὴν δυστυχῆ. Ὅλα, κύριε, τὰ ἐνόησα, ὅλα τὰ εἶδα, σὰ νὰ εἶχαν γίνῃ μπροστά σ' τὰ μάτια μου.

— Λοιπὸν, δεσποινίς, εἰσθε πεπεισμένη περὶ τῆς ἀθωότητος τοῦ Λυκογιάννη;

— Σαῖς δὲ, κύριε Γρανδὲν, μήπως δὲν πιστεύετε πλέον τώρα;

— Μὲ κατεπεΐσατε, δεσποινίς.

Τὸ βλέμμα τῆς νεάνιδος ἔσχεν ἀντανάκλασιν τινὰ χαρᾶς.

(Ἀκολουθεῖ)

κρόκσιν τοῦ ἀναγνώσματος τοῦ κ. **Χαραλάμπους Ἀν-
νέου.**

Τὸ ἔτος **1000 Μ. Χ.** ! ὁ χριστιανισμὸς εἶνε ἐξηπλω-
μένος ἀνὰ πᾶσαν τὴν Εὐρώπην, ἀλλ' ὑπὸ τὴν σκέπην αὐτοῦ
ὑποκρύπτει ἀκόμη τὰ ἀγριώτερα ἐνστικτα. Ζόφος καὶ ἀμά-
θεια βασιλεύει ἐπὶ τῆς Δύσεως, ἐξικνουμένη μέχρι κληρικῶν
καὶ βασιλέων· οἱ Πάπαι τελοῦσι τὰ φρικωδέστερα ὄργια, καὶ
οἱ θεολόγοι τὰς μωροσοφώτερας συζητήσεις. Ἐν τοιαύτῃ κα-
ταστάσει, ὁρμωμένη ἐξ αὐτῆς τῆς ἀρχῆς τοῦ χριστιανισμοῦ,
ἐκ τινος περικοπῆς τοῦ κατὰ Ματθαῖον Εὐαγγελίου, ἐκ ῥησεῶν
τινῶν τοῦ Παύλου καὶ πρὸ πάντων ἐκ τῆς Ἀποκαλύψεως,
προῆλθεν ἡ δοξασιὰ τῶν **χιλιεστών**, τῶν φρονούντων ὅτι
μετὰ δέκα αἰῶνας ἀπὸ τῆς ἐλεύσεως τοῦ Χριστοῦ θὰ γεννη-
θῇ ὁ Ἀντίχριστος, καὶ θὰ ἐπέλθῃ ἡ συντέλεια τοῦ κόσμου.

Τὴν ἐποχὴν ταύτην ἐπιχειρεῖ νὰ ἐξεικονίσῃ ὁ κ. Ἀννινος,
ὁ γνωστὸς ἤδη ἐκ τῶν πολλαχοῦ ἐγκατεσπαρμένων εἰς ποι-
κίλα φύλλα, καὶ εἰς τὸ «Μὴ Χάνεσαι» πολλάκις, θυμηδῶν καὶ
τρυφερῶν καὶ εὐφυστάτων αὐτοῦ μελετῶν, ἐπιφυλλίδων, διη-
γημάτων, καὶ μᾶλλον ἐπαξίως γνωσθησόμενος μετὰ τὴν ἀ-
ναμενομένην ἔκδοσιν θαλλεροῦ τόμου ὑπὸ τὸν τίτλον Ἀπ' ἐδῶ
κι' ἀπ' ἐκεῖ. Καὶ πράττει τοῦτο διαμείβων τὸ ὕψος τοῦ ἐναλ-
λάξ μεταξὺ τῆς ἱστορικῆς ἀκριβείας ἀφ' ἐνὸς καὶ τῆς εὐφρολο-
γίας ἀφ' ἑτέρου· φαιδρύνει καὶ διδάσκει· ὁ ἀκροατὴς προσέ-
χει τὸρα μειδιῶν, καὶ τὸρα κεχηνώς. Τὸ ὕψος ἐκεῖνο, τὸ
παίζον μὲ τὸν ἀναγνώστην ἢ τὸν ἀκούοντα, ὡς ἡ γάτα μὲ
τὸν ποντικόν, τὸ ὅποιον ἐνῶ μᾶς λέγει σοβαρῶς καὶ ἡσύχως
κάτι, καὶ σοβαρῶς καὶ ἡσύχως καὶ ἡμεῖς ἀκούομεν, αἰφνης
μᾶς στριφογυρίζει διὰ μιᾶς ἀπροσδοκίτου παραμοιώσεως,
διὰ μιᾶς ἀνομοιωτάτης, ἀλλ' ἀγγινουστάτης παραθέσεως, διὰ
μιᾶς διαβολικῆς ἐνεστώτητος, καὶ πάλιν ἡσυχάζει διὰ νὰ μᾶς
ἡσυχάσῃ καὶ μᾶς ξαφνίσῃ πάλιν, καὶ οὕτω καθεξῆς· τὸ ὕψος
ἐκεῖνο, τὸ ὅποιον ὁ κ. Ροῦδης ἀποκαλεῖ **κολοκυρθοπληγία** ὁ κ.
Ἀννινος γνωρίζει νὰ χειρίζεται μετ' ἰδιαζούσης τινὸς δεξιό-
τητος καὶ λάμψεως, καὶ ἐν γλαφυρᾷ, ὅσον ἔνεστι, γλώσσῃ,
ἀν μᾶς τὸ ἐπιτρέπῃ ὁ κ. Λειβαδάς, ἐν ἐποχῇ καθ' ἣν οἱ πτω-
χοὶ γράφοντες ἀποβλέπομεν εἰς τὰ ἑλληνικά μας μετὰ πλεί-
ονος δυσπιστίας· μεθ' ἧς ζηλότυπος σύζυγος εἰς τὴν γυναῖκά
του. Ἐκ τῆς μελέτης τοῦ κ. Ἀννίνου ἀκούομεν μὲν τίνες ἡγε-
μόνες ἐκυριάρχουν τότε τῆς Εὐρώπης, ὡς ποῦ ἔφθανεν ἡ δια-
νοητικὴ αὐτῶν παιδευσίς, τί εἶδους Πάπας ἦτον ὁ Ἰωάννης,
καὶ πότε ἐγράφη ἡ Ἀποκάλυψις, ἀλλὰ καὶ ὅτι ὁ Ἰεχωβά
εἶνε . . . συνδρομητὴς εἰς θεολογικὴν ἐφημερίδα, ὅτι ἡ σελή-
νη χαρίζει ὁμοιοκαταληξίας εἰς τοὺς ποιητάς, καὶ . . . κέρ-
δη εἰς τὴν ἐταιρίαν τοῦ ἀερίοφωτος, καὶ ὅτι ἐν τῇ ἐπιγίῳ
βασιλείᾳ τοῦ Χριστοῦ δὲν θὰ ὑπάρχῃ, . . . ἀναγκαστικὴ
κυκλοφορία. Ὁ πρόλογος μάλιστα, φαιδρότατα ἀκουσθεὶς καὶ
χειροκροτηθεὶς εἶνε σχεδὸν συνεχῆς ἄλυστος ἐπιτυχῶν καὶ
ἐπικαίρων εὐφρολογημάτων.

Ὡς μόνον πλημμέλημα εἰς τὸ ἔργον τοῦ κ. Ἀννίνου ἡδύ-
νατό τις νὰ καταλογίσῃ τὸ ἔκτανός αὐτοῦ· πλημμέλημα ὅμως
ἐκεῖνον μᾶλλον βαρύνον, ὅστις ὑπεχρῶθη κατὰ τὴν ἐσπέραν
τῆς χθὲς νὰ συνεχίσῃ καὶ περὰ τὴν διχοτομηθεῖσαν ἀνά-
γνωσιν τοῦ ὅλου, οὐχὶ δι' ἡμᾶς, οἵτινες ἡτυχήσαμεν νὰ τὸν
ἀκούσωμεν καὶ πάλιν, χαριέστατα ἀναπαριστώντα τὰς ποι-
κίλας καὶ περιέργους λεπτομερείας παραισθητούσης κοινωνίας
ἐν τῇ ἀγωνίᾳ τῆς προσδοκίας τῆς τελευταίας κρίσεως κατὰ
τὸ τρομερὸν ἐκεῖνο ἔτος.

Μᾶς ἐπέδειξε παραδόξους τύπους βασιλέων, καλυπτόν-
των φιλοστόργως διὰ τοῦ μανδύου τὴν γυμνότητα συγ-
κεκινημένων ἑραστῶν, ἐτι παραδοξότερους τύπους προφη-
τῶν καὶ ἀκριβεστάτας περιγραφὰς τοῦ Σιτανᾶ ὑπὸ τῶν

χρονογράφων τῆς ἐποχῆς. Ὁραία δὲ ἡ φανταστικὴ ἐξεικό-
νισις τῆς τελευταίας ἡμέρας τοῦ ἔτους 1000 ὑπὸ ποιήσεως
καὶ περιγραφικῆς δεινότητος. Καὶ τὸ δεύτερον μέρος ἐπε-
ραιώθη ἐν μέσῳ πλουσιωτέρου ἀκροατηρίου καὶ ὑπὸ τὴν ἐ-
πήρειαν ὀλιγωτέρου καύσανος· τὰ δὲ σήμαντρα τοῦ παρα-
κειμένου τῷ «Παρνασσῷ» ναοῦ τοῦ Ἀγίου Γεωργίου δὲν
ἀπεπειράθησαν ὡς ἐν τῇ πρώτῃ ἐσπέρᾳ νὰ καταπνίξωσι τὴν
φωνὴν τοῦ ἀναγινώσκοντος, ἀδικλείπτως ἠχοῦντα· θὰ ἔλεγέ
τις ὅτι ἔπραττον τοῦτο ὑπὸ πνεύματος ἀντιπολιτεύσεως
πρὸς τὸ ὑπολανθάνον πνεῦμα τῆς ἀσεβείας καὶ τὸν βολ-
ταιρισμὸν καὶ τὰ Ρενανίζοντα ἐπιχειρήματα τοῦ εὐφροῦς
λογίου.

᾽Ονολουλοῦ

ΤΗΛΕΓΡΑΦΗΜΑΤΑ

Πρακτορεῖον Χαδᾶ

Παρίσις, 9 Μαΐου. Τηλεγραφήματα ἐκ Κετίγνης λέ-
γουσιν ὅτι ὁ ἡγεμὼν τῆς Βουλγαρίας ἀφίκετο χθὲς εἰς τὴν
πόλιν ταύτην καὶ ὅτι ἀναχωρεῖ ἐκεῖθεν αὐριον. Ὁ τε ἡγε-
μὼν Νικόλας καὶ οἱ ὑπῆκοοι τοῦ ἐποίησαντο αὐτῷ ἐγκάρ-
διον ὑποδοχὴν.

Κων(πο)λεις, 9. Τὸ πρωτόκολλον, οὗ ὁ Βάσσα ἐφένδης
ὑποδεικνύεται ὡς διοικητῆς τοῦ Λιβάνου, ὑπεγράφη σήμερον
ὑπὸ τῶν πρέσβων τῶν Μεγάλων Δυνάμεων.

Βερολῶνον, 9. Ἡ βουλὴ παρέπεμψεν εἰς τὴν ἐπιτρο-
πὴν τοῦ περὶ διετοῦς προϋπολογισμοῦ τῆς αὐτοκρατορίας
νομοσχέδιον. Ἡ παραπομπὴ αὕτη προμηνύει ὅτι τὸ νομο-
σχέδιον τῆς κυβερνήσεως θ' ἀπορριφθῇ. Ἡ νευραλγία τοῦ
πρίγκιπος Βίσμार्κ ἐπιτείνεται.

Παρίσις, αὐθημερόν.

Γαλλικὴ ράντα (rente)..... 109,10

Ἦνοποιημένον αἰγυπτιακόν..... 365

Τουρκικὸν δάνειον..... 11,80

Συνάλλαγμα ἐπὶ Λονδίνου..... 25.22

ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΑ

παλαιὰ διαφόρων

Κρατῶν, τὸν ἀ-

ριθμὸν **2000**, πωλοῦνται. Ἡ διεύθυνσις ἐν τῷ γρα-
φείῳ μας.

ΤΕΛΕΙΟΦΟΙΤΟΣ φιλολογίας παραδίδει ὁμο-
ταξίτας μαθητὰς μέχρι γ' γυμνασιακῆς 15 φρ. τὸν μῆνα
πληρωτέα μετὰ 5 ἡμέρας ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως ἐὰν εὐαρεστούν-
ται νὰ ἀκολουθήσωσιν, ἄλλως ἀπέρχονται· τοῖς πενεστέ-
ροις γίνεται συγκατάθεσις. Ὁδὸς Ἀριστείδου, ἀριθ. 13.

ΒΟΗΘΟΣ

Ζητεῖται εἰς τὸ κατὰ τὴν ὁδὸν Λιόλου ὑπὸ τὴν μεγάλῃν
οἰκίαν Μετὰ κουρεῖον **Φιλίππου Γεωργαντᾶ**.